

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MOTYL

**DIEVČA,
KTORÉ PREŽILO**
JESSICA KNOLL

**DIEVČA,
KTORÉ PREŽILO**

**DIEVČA,
KTORÉ PREŽILO
JESSICA KNOLL**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

LUCKIEST GIRL ALIVE

Copyright © 2015 by Jessica Knoll

All rights reserved

Translation © Monika Urbanová 2016

Design © Motýl design 2016

Cover Photo © Nixx Photography / Tarzhanova / shutterstock.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-093-3

Táto kniha je fikcia. Všetky odkazy na historické udalosti, skutočných ľudí, alebo skutočné miesta sú fiktívne. Ostatné názvy, znaky, miesta a udalosti sú produktom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami alebo miestami či osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, je úplne náhodná.

Pre všetky TifAni FaNelliové na svete.

Ja viem.

Prvá kapitola

O bzerala som si nôž vo svojej ruke.

„To je Shun. Cítite, aký je ľahký oproti nožu Wüsthof?“

Pri skúšaní som si tou bosoráckou čepeľou pichla do prsta. Rúčka mala byť odolná voči vlhkosti, ale v mojom zovretí bola hneď mokrá.

„Myslím, že jeho dizajn sa viac hodí k ľuďom vašej postavy.“ Zdvihla som zrak na predavača, ktorý sa odhodlával vysloviť slovo, ktoré nízke dievčatá tak veľmi túžia počuť: „chudá“. „Ste drobná.“ Usmial sa na mňa, akoby mi to malo lichotiť. Štíhla, elegantná, pôvabná – to je kompliment, ktorý by ma hádam dostal.

Ďalšia ruka, o niekoľko odtieňov bledšia od mojej, sa objavila na scéne a schytila rúčku. „Môžem ho vyskúšať?“ Aj naňho som musela zdvihnúť zrak: môj snúbenec. Toto slovo mi nikdy tak veľmi neprekážalo ako to, čo malo prísť po ňom. Manžel. To slovo pevne zväzovalo ako korzet, pričom mliaždilo orgány, a nával paniky mi stúpал do krku s jasným zvukom núdzového signálu. Mohla by som sa rozhodnúť, že ho z rúk nepustím. Čepeľ z kovaného niklu a nehrdzavejúcej ocele sa mi vyšmykne (značky Shun, asi sa mi páči predsa len trochu viac) a nečujne skončí v jeho bruchu. Predavač by zo seba pravdepodobne vydal len jednoduché, dôstojné „Och!“. Za ním by začala jačať matka s usopleným dieťaťom. Asi by ste ju nazvali nebezpečnou kombináciou znudenej a teatrálnej ženy, keď by radostne a zároveň uplakane opisovala *útok* novinárom, ktorí by sa v húfoch dohrnuli na scénu.

Otočila som nôž, skôr než som sa mohla vrhnúť vpred, skôr než sa všetky svaly môjho tela, vždy v stave najvyššej pohotovosti, zmrštili, akoby boli ovládané autopilotom.

„Som taký vzrušený,“ povedal Luke, keď sme vyšli z predajne Williams-Sonoma a vydali sa na Päťdesiatu deviatu ulicu. Stále sme na koži cítili mrazivú klimatizáciu. „A ty?“

„Veľmi sa mi páčia tie poháre na červené víno.“ Prepletla som si prsty s jeho prstami, aby som mu ukázala, ako veľa to pre mňa znamená. Myšlienka na „súpravy“ vo mne vyvolávala zúrivosť. Určite skončíme so šiestimi taniermi na chlieb, štyrmi taniermi na šalát a ôsmimi taniermi na hlavný chod a nikdy nedokúpim zvyšok ich malej porcelánovej rodinky. Budú trucovať na kuchynskom stole, Luke mi zakaždým navrhne, že ich odloží, a ja ho okríknem: „Ešte nie,“ kým ma jedného dňa, dávno po svadbe, posadne náhle, šialené nutkanie zviesť sa metrom číslo 4 alebo 5, vraziť do obchodu Williams-Sonoma ako bojovníčka Martha Stewartová, len aby som zistila, že už prestali predávať vzor s Louvrom, ktorý sa nám pred rokmi zapáčil.

„Skočíme na pizzu?“ spýtala som sa.

Luke sa zasmial a uštipol ma do boku. „Kam to všetko do teba vojde?“

Moja ruka zostala nehybne zakliesnená v jeho ruke. „Podľa mňa je to celé o dobrom tréningu. Umieram od hladu.“ Bola to lož. Stále mi bolo zle z hrubého sendviča Reuben, ktorý som zjedla na obed. Bol ružový a prehnane zaplnený ako nejaká pozvánka na svadbu.

„Zájdeme do Patsy's?“ Snažila som sa, aby to znelo, že mi to práve prišlo na myseľ, no v skutočnosti som už dlhšie fantazirovala o tom, ako si trhám kúsok koláča z Patsy's, pričom sa predo mnou ťahajú motúzy bieleho syra, no netrhajú sa. Musím pevne priškripiť koláč medzi prstami a ťahať, bonusová kvapôčka mozzarely mi vyklzne na iný koláč. Tento mokry sen sa mi neustále odohrával v hlave od minulého štvrtka, keď sme sa rozhodli, že v nedeľu konečne zájdeme

na matriku. („Ludia sa vypytujú, Tif.“ „Viem, *mami*, vybavíme to.“ „Svadba je už o päť mesiacov!“)

„Nie som hladný,“ povedal Luke a pokrčil plecami, „ale ak máš na to naozaj chuť...“ To je ale tímový hráč.

Držali sme sa za ruky naďalej, aj keď sme prechádzali cez Lexington Avenue a uhýbali sa skupinkám žien so svalnatými nohami, ktoré mali na sebe biele vychádzkové šortky a podporné topánky a predvádzali všetko, čo zohnali v obchode Victoria's Secret na Piatej Avenue a čo sa nedá zohnať v Minnesote; kavalérii dievčat z Long Islandu sa zasa remienky ich gladiátoriek obtáčali okolo lichotivých lýtok ako kožený vinič na strome. Pozreli sa na Luka. Pozreli sa na mňa. Vôbec o tom nepochybovali. Neúnavne som drela, aby som mu bola dôstojnou partnerkou, ako Carolyn pre JFK Juniora. Zabočili sme vľavo, kráčali sme po Šesťdesiatej ulici a potom sme šli doprava. Bolo len päť hodín popoludní, keď sme prechádzali cez Tretiu Avenue, kde sme našli nejaké voľné stoly. Zábavní Newyorčania chodili stále na brunch. Tiež som k nim patrila.

„Budete jesť vonku?“ spýtala sa hosteska. Prikývli sme. Z prázdneho stola schmatla dva jedálne lístky a dala nám znamenie, aby sme ju nasledovali. „Môžem vás poprosiť o víno Montepulciano?“ Hosteska zdvihla pobúrene obočie. Viem si živo predstaviť, o čom asi premýšľala – *to je predsa práca čašníka* – ja som sa však na ňu sladko usmiala: *Vidíte, aká som milá? A aká ste vy nerozumná? Mali by ste sa za seba hanbiť.*

Otočila sa k Lukovi. „A vy?“

„Iba vodu.“ Len čo odišla, Luke poznamenal: „Nechápem, ako môžeš piť červené víno, keď je vonku tak horúco.“

Pokrčila som plecami. „Biele sa mi jednoducho k pizzi nehodí.“ Biele víno som si vyhradila pre večery, keď som sa cítila uvoľnená a krásna. Keď som v sebe našla schopnosť ignorovať cestoviny na jedálnom lístku. Raz som do článku pre *The Women's Magazine* napísala jednu radu: „Výskumy preukázali, že keď fyzicky zavriete jedálny lístok hneď po výbere jedla, budete spokojnejší so svojou voľbou. Takže odsúhlaste prudko opekaný morský jazyk a hneď zatvorte

jedálny lístok. Skôr než začnete očami sexovať s penne alla vodka.“ LoLo, moja šéfka, podčiarkla slová „očami sexovať“ a napísala: „Podarené.“ Bože, ako neznášam prudko opekaný morský jazyk.

„Takže, čo ešte musíme vybaviť?“ Luke sa zaklonil na stoličke, ruky si dal za hlavu, akoby išiel cvičiť sed-lah. Vyzeral celkom nevinné, akoby si neuvedomoval, že vyslovil slová do bitky. V mojich hneďých očiach sa objavila nevraživosť. Urýchlene som ju odpálila preč.

„Ešte veľa vecí.“ Rátala som na prstoch. „Celý papierový tovar – čiže pozvánky, jedálny lístok, program, menovky – toto všetko. Musím si nájsť kaderníčku a vizážistku a zaobstarať pre Nell a ostatné dievčatá šaty pre družičky. Musíme tiež znova zísť do cestovnej agentúry – skutočne nechcem ísť do Dubaja. Viem,“ zdvihla som ruky skôr, než Luke stihol čokoľvek povedať, „že to na Maldivách tak dlho nevydržíme. Nič sa tam nedá robiť, len vylihovať na pláži, a z toho sa človek určite zblázni. Ale čo keby sme potom zašli na pár dní do Londýna alebo Paríža?“

Luke sa tváril sústredene a súhlasne prikývol. Celý rok má pehy na nose, ale od polovice mája sa mu rozšíria aj na spánky, kde zostanú až do Dňa vďakovzdania. Toto bolo moje štvrté leto s Lukom a každý rok som sledovala, ako mu všetky tie skvelé zdravé vonkajšie aktivity – behanie, surfovanie, golf, kite boarding – znásobili zlatisté pehy na nose ako rakovinové bunky. Istý čas ma tiež bavila táto odporná posadnutosť pohybom, endorfínmi a naplno využitým dňom. Ani poriadna opica zo mňa nedokázala vyžmýkať tú blahodarnú energiu. Zvyčajne som si každú sobotu nastavila budík na 13:00 popoludní, čo bolo podľa Luka roztomilé. „Si taká maličká a potrebuješ toľko spánku,“ vravieval, keď do mňa štuchal nosom, aby ma popoludní zobudil. „Maličká,“ ďalšie označenie môjho tela, ktoré neznášam. Čo mám urobiť, aby ma konečne niekto nazval chudou?

Napokon som vyšla s pravdou von. Nejde o to, že potrebujem príliš veľa spánku. Ide o to, že vôbec nespím, keď si myslíte, že spím. Nedokážem si ani predstaviť, že sa poddám stavu bezvedomia v čase, keď aj všetci ostatní podľahnú spánku. Spím iba vtedy – skutočne spím, žiadny odpočinok s pootvorenými ústami, ktorý som sa naučila využívať počas týždňa –, keď sa slnečné svetlo odráža od Freedom

Tower a núti ma, aby som sa prekotúľala na druhú stranu postele, keď počujem, ako sa Luke motá v kuchyni a robí si omelety z bielka, keď sa susedia odvedľa hádajú, kto naposledy vyniesol odpadky. Banálnosti, každodenné pripomienky, že život je taký nudný, že sa v ňom hádam ani nemôže stať nič zlé. Jednotvárny hukot policajného auta v mojich ušiach, *to* je môj spánok.

„Každý deň by sme sa mali zamerať na jednu vec,“ usúdil Luke.

„Luke, ja dokážem urobiť aj tri veci za deň.“ V hlase som mala hašterivý tón, ktorého som sa chcela zbaviť. Nemala som naň totiž právo. Každý deň by som *mala* urobiť tri veci, ale namiesto toho sedím pred počítačom ako paralyzovaná a vyčítam si, že nerobím každý deň tri veci, ako som si slúbila. Zistila som, že toto vysedávanie je časovo náročnejšie a stresujúcejšie, než skutočne robiť tie tri poondiate veci denne, a preto mám právo sa na seba hnevať.

Pomyslela som si na jednu vec, ktorá bola na vrchole rebríčka. „Vieš vôbec, kolkokrát som musela zájsť za osobou, ktorá nám robí pozvánky?“ Zaťažovala som predavačku v papiernictve – drobnú aziatku, ktorej úzkostlivá povaha ma privádzala do zúrivosti – toľkými otázkami: „Vyjde nás lacnejšie, ak použijeme kníhtlač len na pozvánky, ale nie na RSVP kartičky na odpoveď? Všimne si niekto, že na adresy na obálke použijeme krasopis a na samotnej pozvánke obyčajné tlačené písmo?“ Hrozne som sa bála, že spravím rozhodnutie, ktoré ma odhalí. V New Yorku som bývala už šesť rokov a pripadala som si ako na predĺženom magisterskom študijnom programe v odbore, ako hravo vyzerat' zámožná – teraz už s typickým šmrncom z centra mesta. Prvý semester som sa naučila, že sandále firmy Jack Rogers, také uctievané na škole, priam volali: „Moja malá liberálna umelecká škola bude vždy stredom vesmíru!“ Vydala som sa teda novou cestou a moje zlaté, strieborné a biele topánky išli do koša. Rovnako to dopadlo aj s minikabelkou značky Coach (nevkusná). Potom prišlo na rad zistenie, že predajňa Kleinfeld, ktorá sa javí ako úchvatná klasická newyorská inštitúcia, bola v skutočnosti len lacná továreň na výrobu svadobných šiat, ktorú pravidelne navštevovali iba ľudia s označením *bridge & tunnelers*, čiže ľudia z predmestia New Yorku, ktorí sa snažia dostať na Manhattan (musela

som sa naučiť, čo B&T vlastne znamená). Zvolila som si teda menší butik v štvrti Meatpacking, kde bolo na policiach starostlivo zoradené oblečenie značiek Marchesa, Reem Acra a Carolina Herrera. A všetky tie prepchaté kluby s tlmeným svetlom, strážené svalnatými vyhadzovačmi a červenými šnúrami, kde všetci šialene vrtia bokmi do rytmu pesničiek DJ Tiësta? Nie, my radšej zaplatíme šesťnásť dolárov za tanier plný čakanky, ktorú spláchneme kokteilom Vodka soda v pajzli v East Village, zatiaľ čo na nohách máme obuté lacno vyzerajúce členkové topánky Rag & Bone za 495 dolárov.

Šesť ťuchtavých rokov mi trvalo, kým som sa dostala tam, kde som teraz: finančne zabezpečený snúbenec, hostesku v reštaurácii Locanda Verde oslovujeme krstným menom, na zápästí mám prevesený najnovší kúsok od Chloé (nie Céline, ale aspoň už viem, že sa nemám chvastať obludnou kabelkou od Louisa Vuittona, akoby to bol ôsmy div sveta). Zabralo mi kopec času, kým som si vycibrila tieto svoje zručnosti. Ale plánovanie svadby má oveľa strmšiu krivku učenia. Zasnúbite sa v novembri a máte mesiac na to, aby ste si naštudovali všetky materiály a aby ste zistili, že stodola v Blue Hill – kde ste chceli mať svadbu – skončila prevádzku a v kurze sú teraz prerobené bývalé banky, ktoré si účtujú dvadsaťtisíc dolárov ako miestny poplatok. Máte dva mesiace na to, aby ste si podrobne preštudovali svadobné magazíny a blogy, aby ste všetko skonzultovali s homosexuálnymi kolegami z *The Women's Magazine* a aby ste zistili, že svadobné šaty bez ramienok sú odpudivo priemerné. Do celej udalosti vám teraz zostávajú tri mesiace a musíte ešte nájsť fotografa, ktorý nemá vo svojom portfóliu žiadnu nevestu s našpúlenými perami (je to ťažšie, než sa zdá), šaty pre družičky, ktoré sa vôbec nepodobajú na šaty pre družičky, a ešte k tomu kvetinára, ktorý vám dokáže zaobstarať anemonky, aj keď práve nemajú sezónu. Veď prečo by ste mali mať pivónie? Čo je toto, amatérska hodinka? Jeden chybný krok a každý hneď prekukne vaše sprejové opálenie a zistí, že ste podradná guidette*, ktorá netuší, že na stole má byť vždy soľ a čierne

---

* Slangový výraz pre ženu talianskeho pôvodu, ktorá má zväčša prsné implantáty, odfarbené vlasy a nosí obťahnuté oblečenie (pozn. prekl).

korenie. Myslela som si, že do svojich dvadsiatich ôsmich rokov si už prestanem stále čosi dokazovať a uvoľním sa. Tento boj však bol so zvyšujúcim sa vekom ešte krvavejší.

„Ešte si mi nedal adresy pre krasopisca,“ povedala som. Potajme som však cítila úľavu, že môžem ešte trocha dlhšie mučiť plachú pracovníčku papiernictva.

„Pracujem na tom,“ povedal Luke s povzdychom.

„Ak mi ich nedáš tento týždeň, tak ich nestihnú vytlačiť načas. Pýtam ich od teba už mesiac.“

„Mal som veľa práce!“

„A myslíš, že ja nie?“

Hašterenie. Je to oveľa hnusnejšie ako ostrá hádka, ktorá sa skončí hádzaním tanierov, však? Po takej aspoň budete mať sex na dlážke v kuchyni a črepy s motívom Louvru vyryté do chrbta. Žiadny muž necíti priveľké nutkanie strhnúť z vás oblečenie po tom, ako ho upovedomíte, že na záchode nechal plávať hovno.

Zovrela som ruky v päst, popreťahovala som si prsty, akoby som mohla vypudiť hnev ako Spider-Man pavučinu. *Stačí to len povedať.* „Prepáč.“ Pre istotu som k tomu pridala aj svoj najdojemnejší povzdych. „Som teraz len veľmi unavená.“

Po Lukovej tvári prešla neviditeľná ruka a zmazala z nej výraz sklamania. „Prečo nezájdeš k doktorovi? Mala by si užívať Ambien alebo niečo podobné.“

Prikývla som predstierajúc, že zvažujem ten nápad. Tabletky na spanie však pre mňa predstavujú len bezbrannosť vyjadrenú veľkosťou gombíka. Jediné, čo som skutočne potrebovala, bolo vrátiť sa k prvým dvom rokom nášho vzťahu, zacítiť tú chvíľkovú úľavu, keď som ležala prepletená s Lukovými končatinami, noc ubehla a ja som necítila potrebu prenasledovať ju. Občas, keď som sa prebúdzala, všimla som si, že dokonca aj v spánku má Luke kútiky úst vykrútené nahor. Lukova dobrosrdečnosť pripomínala postrekovač na hmyz, ktorý sme používali v letnom sídle jeho rodičov v Nantuckete. Bola taká silná, že zahнала všetky obavy; ten pocit, desivo pokojné vedomie, že čoskoro sa stane niečo zlé. Ale niekde po ceste – nuž,

približne v období, keď sme sa pred ôsmimi mesiacmi zasnúbili, ak mám byť naozaj úprimná – sa nespavosť vrátila. Začala som Luka odstrkovať, keď sa ma snažil zobudiť, aby sme si v sobotu ráno zabehali po Brooklynskom moste. Bolo to niečo, čo sme posledné tri roky robili takmer každú sobotu. Luke nie je žiadne úbohé, mladé, zaľúbené ucho – vníma môj úpadok, ale napodiv, akoby ho to tiahlo viac ku mne. Akoby mal pred sebou ťažkú výzvu zmeniť ma do pôvodného stavu.

Nie som žiadna odvážna hrdinka, neznalá svojej nevtieravej krásy a osobitého pôvabu, ale v určitom období som *naozaj* premýšľala, čo na mne Luke vidí. Som pekná – stále na tom síce musím trochu pracovať, ale základné suroviny na to mám. Od Luka som mladšia o štyri roky, čo nie je až také dobré ako o osem, ale je to aspoň niečo. Tiež rada robím v posteli „podivné“ veci. Hoci máme s Lukom úplne odlišné definície pre „podivné“ (on: zozadu na psíčka, pričom ma ťahá za vlasy, ja: elektrické šoky do mojej šušulky, pričom mám ústa zapchaté loptou, ktorá tlmí moje hlasné výkriky). Podľa jeho kritérií sme mali výstredný, uspokojujúci sexuálny život. Takže áno, som si vedomá seba samej natolko, aby som uznala, čo všetko na mne Luke vidí, ale v baroch v centre mesta je kopec dievčat ako som ja: sladké, prirodzene blondavé baby menom Kate, ktoré by hneď išli na všetky štyri a pred Lukom pohadzovali v pravidelnom rytme svojím konským chvostom. Kate pravdepodobne vyrastala v dome postavenom z červených tehál a s bielymi vstavanými okenicami, ktorý určite neklame zrak nevkusnou zadnou fasádou ako ten môj. Kate by však nikdy nedala Lukovi, čo mu môžem ponúknuť ja, a preto mám náskok. Som zhrdzavená a baktériami zamorená čepel, ktorá prerezáva dokonalé švy lemujúce Lukov hviezdny život, až hrozí, že ho roztrhá na franforce. Jemu sa tá hrozba páči – tá možnosť, že som nebezpečná. On však v skutočnosti vôbec nechce vidieť, čo dokážem urobiť, tie rozjatrené rany, ktoré môžem roztvoriť. Väčšinu nášho vzťahu som sa toho dotýkala len povrchno a experimentovala som s tlakom. Ako veľmi je príliš, aby som už spôsobila krvácanie? Som z toho unavená.

Roztomilá hosteska pred mňa nedbalo pleskla vínový pohár. Rubínová tekutina sa nebezpečne nahrnula ku kraju pohára krútiac sa okolo podstavca, akoby to bola krv vytekajúca zo strelnej rany.

„Nech sa páči!“ zašvitorila a venovala mi asi ten najodpornejší úsmev, ktorý sa nenachádza dokonca ani na mojej stupnici.

A zrazu sa opona roztvorila, reflektory sa rozsvietili: začína predstavenie: „Ale nie,“ povzdychla som si. Prstom som si ťukla medzi dva predné zuby. „Máte veľký kusisko špenátu rovno tu.“

Hosteska si vrazila ruku pred ústa, od krku hore ju zaliala horúčava. „Vďaka,“ zamrmlala a v momente sa vyparila.

Lukove oči vyzerali v ospalom večernom slnku ako dva zmätené modré kruhy. „Nemala nič v zuboch.“

S odpoveďou som si dala načas. Naklonila som sa nad stôl a opatrne som si odchlipla víno z pohára, aby som si ušetrila biele džínsy. Nikdy nechcete nasrať bohatú bielu suku s bielymi džínkami. „Nie v zuboch. Ale na druhej strane, na riti...“

Zožala som búrlivé ovácie v podobe Lukovho smiechu. Ohromený zatriasol hlavou. „Dokážeš byť poriadne krutá, vieš to?“

„Kvetinár si bude za upratovanie na ďalší deň účtovať každú hodinu. Musíš si v zmluve dohodnúť fixnú sadzbu.“ Pondelok ráno. Jasné, že som mala bohovské šťastie a zviezla som sa výťahom s Eleanor Tuckermanovou, rodenou Podalski, ktorá spolu so mnou robila v *The Women's Magazine*. Keď sa od deviatej ráno do piatej poobede práve nepriživovala na mojom talente, pôsobila v role experta na všetko spojené so svadbou a etiketou. Eleanor mala svadbu pred rokom a neustále rozprávala o tej udalosti s ponorou úctou, akú prechováva-me k útoku z 11. septembra alebo k smrti Steva Jobsa. Mám pocit, že to bude pokračovať, kým ju manžel nenabúcha a kým neporodí náš ďalší národný poklad.

„To myslíš vážne?“ zdôraznila som svoje slová so zdeseným stonom. Eleanor je vedúca oddelenia publicistiky, čiže je mojou

nadriadenou a je o štyri roky staršia. Musí ma mať rada, čo si však nevyžaduje priveľa námahy. Všetky takéto dievčatá chcú od vás len to, aby ste na ne vyvaľovali naivné oči ako srnček Bambi a aby ste prosíkali o ich drahocenné múdrosti.

Eleanor vážne prikývla. „Pošlem ti e-mailom svoju zmluvu, aby si vedela, čo máš urobiť.“ *A aby si videla, ako sme dopadli my*, čo však nedodala, ale presne o to išlo.

„To mi určite pomôže, Eleanor,“ rozplývala som sa a vycerila som na ňu svoje čerstvo vybielené zuby. Dvere výťahu zacengali a ja som bola konečne slobodná.

„Dobré ráno *vám* prajem, slečna FaNelliová.“ Clifford mi venoval koketný pohľad. Eleanor sa neušlo nič. Clifford pracoval dvadsaťjeden rokov ako recepcný v *The Women's Magazine* a vždy si našiel rozličné absurdné dôvody, aby neznášal väčšinu ľudí, ktorí okolo neho každý deň prechádzali. Eleanorin zločin spočíva v tom, že je príšerná, ale aj v tom, že raz prišiel všetkým e-mailom oznam, že v jedálni sú sušienky. Clifford, ktorý sa nemohol pohnúť od telefónu, to preposlal ďalej Eleanor s prosbou, aby mu jednu sušienku priniesla a k tomu kávu s dostatočným množstvom mlieka, aby mala farbu ťavej srsti. Eleanor bola práve na schôdzi a kým si prečítala e-mail, tak sa pojedli všetky sušienky. Priniesla mu teda aspoň jeho milovanú kávu s farbou ťavej srsti, ale Clifford nad ňou ohrnul nos a odvtedy s ňou neprehovoril viac než päť slov. „Tá tlstá krava určite zjedla poslednú sušienku namiesto toho, aby mi ju dala,“ vyprskol na mňa po tom „incidente“. Eleanor je asi najväčšia anorektička, akú poznám, takže sme obaja padli od smiechu do kolien.

„Dobré ráno, Clifford.“ Kývla som naňho rukou, môj zasnubný prsteň sa zablýštal pod záplavou žiarivkových svetiel.

„Pozrimeže, aká *sukňa*.“ Clifford zapískal, jeho oči uznanlivo zírali na koženú tubu veľkosti XXS, do ktorej som sa ledva napchala po včerajšej sacharidovej katastrofe. Ten kompliment venoval rovnako mne ako aj Eleanor. Clifford rád predvádzal, aký dokáže byť senzačný, pokiaľ ho nikdy nevytočíte.

„Vďaka, zlatko.“ Otvorila som Eleanor dvere.

„Skurvený transvestita,“ zamrmlala dosť nahlas, aby to Clifford počul, keď prechádzala okolo. Pozrela sa na mňa a čakala, čo spravím. Keď ju budem ignorovať, tak si už u nej neškrtnem. Smiechom zasa zradím Clifforda.

Zdvihla som ruky a snažila som sa, aby v mojom hlase nezačuli klamstvo. „Oboch vás zbožňujem,“ povedala som.

Keď sa za nami zavreli dvere a Clifford nás už nepočul, povedala som Eleanor, že idem na prízemie na informatívny pohovor. Prinesiem jej niečo pod zub, prípadne nejaký časopis z neďalekého novínového stánku?

„Tyčinku Kind a nové číslo časopisu GQ, ak ho už majú,“ odvetila Eleanor. Celý deň to bude len zobkať. Oriek ako občerstvenie na ráno, sušenú brusnicu na obed. Vďaka sa na mňa usmiala a to bolo, samozrejme, mojím cieľom.

Väčšina mojich kolegov automaticky vymaže e-maily s témou „Pôjdeme spolu na kávu?“ napísané svedomitými dvadsaťdvaročnými ľuďmi, ktorí sú vystrašení a zároveň prehnane sebaistí. Každý jeden z nich vyrastal na Lauren Conradovej a reality šou *The Hills* a mysleli si: *Keď vyrastiem, chcem pracovať v nejakom časopise!* Vždy boli sklamaní, keď zistili, že nemám nič spoločné s módou. („Ani s krásou?“ povedala jedna s úšklabkom, pestujúc v lone matkinu YSL kabelku, akoby to bol novorodenec.) Mám potešenie z toho, keď sa im môžem posmievať. „Jediné benefity, ktoré v práci dostávam, sú korektúrne výtlaky kníh tri mesiace pred ich vydaním. Čo teraz čítate?“ Z ich poblednutej tváre som vždy vytušila odpoveď.

The Women's Magazine má dlhú a slávnu minulosť, spojenú s miešaním intelektuálov a obmedzencov. Tu a tam sa objaví seriózna žurnalistika, spolu s občasnými úryvkami z pomerne prestížnych kníh, profily nemnohých žien vo vedúcej funkcii, ktorým sa podarilo rozbiť diskriminačnú bariéru, a spravodajstvo venujúce sa kontroverzným „ženským záležitostiam“ alias plánovanému rodičovstvu

a potratom. Táto miernejšia terminológia hrozne štvie LoLo, pretože rada vraví: „Muži nechcú mať dieťa zakaždým, keď si vrznú.“ Vyššie uvedené veci však nie sú dôvodom, pre ktorý si milión devätnásťročných dievčat každý mesiac kupuje *The Women's Magazine*. A moje meno sa skôr objavuje vedľa článku 99 spôsobov, ako mu natrieť jeho bagnetu, než vedľa rozhovoru s Valerie Jarrettovou. Šéfredaktorka – štýlová, asexuálna žena menom LoLo s výhražným vystupovaním, ktoré mi vyhovuje, pretože tak mám pocit, že moja práca je stále ohrozená, a preto dôležitá – vyzerá, akoby bola zo mňa zhnusená, no zároveň ku mne pociťuje rešpekt.

Myslím, že som bola zaškatulkovaná do úlohy autora článkov o sexe predovšetkým pre svoj vzhľad. (Naučila som sa zamaskovať svoje kozy, ale zdalo sa, že je na mne aj tak stále čosi vulgárne.) V tejto úlohe som uviazla preto, lebo som v tom bola dobrá. Písať o sexe nie je vôbec také jednoduché, a rozhodne to nie je niečo, čo by väčšina redaktorov či pravidelných prispievateľov do časopisu *The Atlantic* ráčila niekedy robiť. Každý sa tu ide pretrhnúť, aby dal najavo, ako málo toho vie o sexe, akoby sa poznanie, kde sa nachádza váš klitoris, a tvorba serióznej žurnalistiky vzájomne vylučovali. „Čo je to BDSM?“ spýtala sa ma raz LoLo. Hoci vedela odpoveď, veselo lapala po dychu, keď som jej vysvetľovala rozdiel medzi submisivitou a dominanciou. Hrám jej hru. LoLo vie, že to nie je profil zakladateľky ženskej organizácie EMILY's List, čo je príčinou toho, prečo je náš časopis každý mesiac vo všetkých stánkoch vypredaný. V zadnom vrecku vždy potrebuje mať aktuálne tržby. Minulý rok sa hovorilo, že si LoLo prisvojí redaktora z *The New York Times Magazine*, keď mu skončí zmluva. „Si jediná osoba, ktorá dokáže písať o sexe zábavným a inteligentným spôsobom,“ povedala mi raz. „Len chvíľu vydrž a sľubujem ti, že budúci rok v tomto čase už nikdy nebudeš musieť písať o fajčení vtáka.“

Tento drobný prísľub mi behal po rozume celé mesiace. Bol pre mňa vzácny ako ten trblietavý parazit pripútaný k môjmu prstu. Potom prišiel domov Luke a oznámil mi, že na rokovaní preberali jeho preloženie do londýnskej pobočky. Prilepší si tak o značnú čiastku, čo

je super. Nechápte ma zle, rada by som jedného dňa žila v Londýne, ale nie podľa podmienok niekoho iného. Luke bol zarazený, keď zbadal, ako mi tvár zahalil zničený výraz.

„Si spisovateľka,“ pripomenul mi. „Môžeš písať kdekoľvek. V tom spočíva tá krása.“

Kým som sa obhajovala, prechádzala som sa po celej kuchyni. „Nechcem byť autor na voľnej nohe, Luke, a prosíkať o menšie práce v inej krajine. Chcem byť redaktorka tu.“ Ukázala som na zem, aby som zdôraznila to tu, kde sme teraz. „Tu je *The New York Times Magazine*.“ Držala som túto príležitosť v dlaniach, bola tak blízko. Zachvela som sa.

„Ani.“ Luke mi stisol ruky okolo zápästia a položil mi ich na boky. „Viem, že kvôli tomu musíš zanechať celý svoj doterajší svet. Dokáž všetkým, že vieš robiť oveľa viac, než len písať o sexe a podobných veciach. Ale vlastne, o čo ide? Budeš tam rok pracovať, na ďalší rok budeš na mňa tlačit s dieťaťom, a tým pádom nebudeš vôbec chcieť ísť späť do práce. Mysli racionálne. Mal by som – mali by sme,“ ó, zdôraznil „sme“, „naozaj prepásť túto príležitosť pre chvílkový rozmar?“

Viem, že Luke si myslí, že sa budem riadiť Typickou Kate, keď príde na deti. Chcela som prsteň, svadbu s nepovinným formálnym oblečením a kvantum oblečenia, na Piatej Avenue mám dermatológa pre bohaté dámy, ktorý mi pichne injekciu s čímkoľvek, čo si zažiadam, a často ťahám Luka to predajne ABC Carpet & Home, aby sme si pozreli súpravy tyrkysových lúčok a klasické koberce Beni Ourain. „Nevyzerali by skvele vo vstupnej hale?“ vždy zahlásim, čím doženiem Luka k tomu, aby obrátil cenovku a predstieral infarkt. Myslím, že ráta s tým, že ho budem otravovať s rodičovstvom, ako to robia ženy iných kamarátov. Bude sa na to akože sťažovať pri pive – „Ona si dokonca rozplánovala celý svoj menzes“ – každý z nich zamumle svoju akože podporu. *Viem presne, o čom hovoríš, kámo.* Ale kdesi vnútri sú radi, že majú niekoho, kto ich do toho dotlačí, pretože oni to chcú tiež, najlepšie chalana, ale haló, vždy je ešte dieťa číslo dva, keby sa jej nepodarilo na prvýkrát porodiť dediča. Len chlapi si to nikdy nepriznávajú. A muž ako Luke? Vôbec nepredpokladá, že by mal niekedy ťukať na hodiny a hovoriť: „Tik-tak.“